

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 254, 12 augusti 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Protester förbereds inför den 18 september

Flera fackliga avdelningar inom LO och lokala fackliga klubbar har startat ett nätverk för att organisera omfattande protester den 18 september mot den borgerliga regeringens politik. Arbetarmakt har flera kritiska synpunkter på uppropet, men vi stöder det ändå kritiskt som ett uttryck för en begynnande protest inom arbetarrörelsen mot både s-, v- och LO-ledningens passivitet inför borgarnas allt snabbare nedbrytning av centrala landvinningar som arbetarklassen uppnått under 1900-talet. Det är verkligen hög tid att radikala medlemmar i LO och även andra fack sluter sig samman för att skapa en rörelse som kan organisera ett aktivt motstånd.

Vår kritik gäller framför allt ett par punkter.

Perspektivet i uppropet är präglad av illusionen att arbetarklassen tidigare haft den politiska makten i landet genom socialdemokratins långa regeringsinnehav, vilket tydligt uttrycks i formuleringen: "förlorar vi... också den politiska makten över samhällsutvecklingen". De socialdemokratiska ledarna har alltid fört en borgerlig politik i allians med stora delar av den svenska borgerligheten. Socialdemokratiet är ett borgerligt arbetarparti, ett parti som organiserar och politiskt dominerar den svenska arbetarklassen men som för en borgerlig politik.

I uppropet finns också en stark förtröstan på att LO-ledningen kan övertygas eller i bästa fall pressas att ta initiativ till så omfattande protester att Reinfeldts regering backar och ger upp sitt stormanlopp. Frågan är varför LO-ledningen skulle utreda och ta ställning till "möjligheten att utlysa en politisk strejk"? Inför församlingarna av a-kassan hösten 2006 klargjorde LO-ledningen, främst genom Erland Olausson, att politisk strejk inte är tillåten och att LO-ledningen därför enbart kan tänka sig att utlysa en politisk strejk i en situation där den parlamentariska (dvs. borgerliga) demokratin hotas. Här finns uppenbarligen inget utrymme för utredningar.

Den som kräver att LO-ledningen ska organisera en politisk strejk mot regeringens politik måste ha klart för sig att det då handlar om ett grundläggande brott med LO-ledningens respekt för den borgerliga statens lagstiftning. Det skulle vara ett totalt brott med den fackliga legalism som präglat LO i snart 100 år. Det är naturligtvis inte helt otänkbart att LO-ledningen i en tillspetsad situation, när stora och centrala arbetargrupper själva tar initiativet och organiserar strejker, kan utlysa en politisk strejk. Men att redan från början överlåta frågan om den politiska strejken till LO-toppen är att satsa på att inget kommer att hända.

Istället måste fackliga aktivister utgå ifrån att LO-ledningen och den övriga fackliga byråkratin – som lever gott på att medla mellan arbete och kapital – inte kommer att lyfta ett finger för att bryta med den borgerliga statens

lagar – om den inte är absolut tvingad. Den rörelse som nu växer fram underifrån måste därför arbeta på två plan samtidigt – dels ställa krav på att den fackliga byråkratin, men också de två borgerliga arbetarpartierna s och v, ska organisera och genomföra det som är nödvändigt för att försvara arbetarklassens intressen, dels börja organisera en självständig gräsrotsrörelse som inte gör sig beroende av byråkratin. Fackföreningarna behöver inte nya byråkrater, inte ens om de säger sig stå till vänster, utan en facklig opposition som själv kan ta initiativ och som inte slaviskt låter sig domteras av facktopparna.

Vi återger här uppropet i dess helhet:

Stoppa regeringens attacker – Arbetarrörelsen har styrkan

Arbetarrörelsen kan inte stillatigande se på medan den borgerliga alliansen genomför ett systemskifte som leder till ökade klassklyftor.

Vi kan inte vänta till nästa val med att ta strid mot attackerna på arbetslösa och sjuka, mot åtgärder som undergräver kollektivavtal och arbetsrätt, mot skattesänkningar för de rika och mot utförsäljningen av våra gemensamma tillgångar.

När statliga företag, skola, vård, allmännyttiga bostadsföretag, viktig infrastruktur och till och med sjukhus, tvärt emot vad som lovades i valet, säljs ut förlorar vi inte bara våra gemensamma rikedomar och möjlighet till framtida inkomster utan också den politiska makten över samhällsutvecklingen. Segregationen kommer att öka samtidigt som yttrandefriheten begränsas för alla anställda.

Opinionssiffrorna talar sitt tydliga språk, det här är inte den politik som människor vill ha! Det ger arbetarrörelsen ett starkt mandat att ta på sig uppgiften att organisera kampen mot alliansen och för ett rättvist solidariskt samhälle.

Proteströrelsen mot attacken på a-kassan hösten 2006 visar att fackföreningsrörelsen kan mobilisera till strid. Protesterna måste nu fortsätta och intensifieras.

Vi föreslår att LO tar initiativ till en bred kampanj mot alliansens politik och för rättvisa och solidaritet genom:

- att organisera flygbladsutdelningar, namninsamlingar, möten och demonstrationer.
- att LO utreder och tar ställning till möjligheten att utlysa en politisk strejk
- att en stor enad och landsomfattande protestdag genomförs under hösten, gärna i samband med att riksdagen öppnas den 18 september 2007.

IF Metall Avdelning 1 i Norrbotten

IF Metall Gruvfyran i Malmberget

IF Metall Gruvtolvan i Kiruna

Kommunal Sektion 28 Västra Stockholm

Kommunal Sektion 34 i Stockholm

SEKO Klubb 119 i Stockholm

För att ansluta din fackförening till uppropet, kontakta Kommunal Sektion 28 Västra Stockholm genom sektion28kmc@kommunal.se

Septemberalliansen bildad i Stockholm

Vi återger här ett upprop från Septemberalliansen som bildats i Stockholm för att förbereda protesterna den 18 september. Arbetarmakt har anslutit sig till nätverket och kommer att aktivt delta i arbetet.

Septemberalliansen bildad för kampanj och demonstration mot högerpolitiken 18 september

Allt fler fackföreningar, organisationer och enskilda vill nu sätta fart på motståndet mot högerpolitiken. Ett fackligt upprop som uppmanar LO och hela fackföreningsrörelsen att anordna en protestdag mot högerpolitiken sprids i hela landet. Samtidigt har ett nytt nätverk, Septemberalliansen, bildats i Stockholm. Förberedelserna är redan igång för en intensiv höstkampanj med sikte på en stor demonstration mot högerpolitiken i samband med riksdagens öppnande den 18 september, ett år efter valet, som ett första viktigt steg. Det handlar om två samtidiga initiativ med samma syfte.

1) Om LO, som det fackliga uppropet och även vi i Septemberalliansen vill, säger ja kan den 18 september bli en ny massiv protestdag mot högerpolitiken i stil med 6 oktober 1992, då 200 000 demonstrerade i hela landet. Det fackliga uppropet, som lanserats av Kommunal sektion 28 i Stockholm, har på kort tid fått stöd av bland annat Gruvtolvan i Kiruna, Gruvfyrn i Malmberget, Metalls avd 1 i Malmfälten, Seko klubb 119 i Stockholm och Kommunals trafiksektion i Stockholm. Fler fack väntas ansluta sig efter semestern.

2) Utan att vänta på besked om hur LO ställer sig har Septemberalliansen redan inlett förberedelser för en demonstration den 18 september. Septemberalliansen har sina rötter i förra höstens Måndagsupproar i Stockholm mot attacken på a-kassan. Syftet är denna gång att samla till en bred protest mot alla aspekter av regeringens nyliberala högerpolitik.

Protesterna riktas till exempel mot:

- attackerna på a-kassan och sjukförsäkringen;
- den orättvisa fördelningspolitiken med enorma skattesänkningar för de rika och de samtidiga sveken mot de arbetslösa, sjuka, pensionärerna, studenterna och andra fattiga grupper med låga inkomster;
- pigavdraget;
- utförsäljningen av statliga företag, allmännyttans hyresbostäder, vård, skola, omsorg och kollektivtrafik;
- den inskränkta yttrandefriheten och meddelarfriheten efter privatisering av offentlig verksamhet;
- högerregeringens och EU:s helt otillräckliga miljöpolitik;
- den reaktionära flyktig- och utrikespolitiken.

De gemensamma huvudparollerna lyder: Ett år räcker; Mot högerpolitiken – för solidaritet och rättvisa; För gemensam välfärd.

Bland de redan inbjudna talarna är Mia-Pia Boëthius, Harry Rantakyro, Johan Ehrenberg och Per Johansson (sparkad av Connex). Septemberalliansen startar i dagarna också en ny hemsida på adressen www.18september.se. I Septemberalliansen ingår organisationer, nätverk och aktiva i en lång rad fackföreningar, miljöorganisationer och politiska vänsterorganisationer, tillsammans med kampanjgrupper mot till exempel utförsäljning av allmän-

nyttan och nedläggning av skolor, samt kvinno-, asyl- och invandrargrupper.

För mer information om Septemberalliansen, kontakta:

Sebastian Vallejos, 070-4350356, Arne Johansson, 070-9903840. Jannis Konstantis, 070-5116219, Jennifer Hillbom, 076-2021333.

Det extrema vädret aktualiserar klimatkrisen

3 augusti 2007

Extrema väderhändelser rapporteras från olika delar av världen. De dödar tusentals människor och gör miljontals hemlösa. Simon Hardy hävdar att kapitalismen, grundorsaken till klimatförändringen, inte ens kan hantera den misär och det lidande som blir resultatet.

”Det finns mångfaldiga bevis för att en av människan påverkad klimatförändring nu äger rum, och effekterna ser vi nu.” (Cynthia Rosenzweig, klimatexpert, NASA)

Världens media domineras av historier om ”extrema väderhändelser”, som drabbat olika delar av världen mellan juni och augusti 2007. De kan delvis bero på de oceaniska och atmosfäriska fenomenen El Niño och La Niña i Stilla havet 2006–2007. Men deras ökade regelbundenhet bekräftar ett mönster som förutspått av den majoritet av vetenskapsmän som varnat för farorna med en snabb klimatförändring som orsakas av de samlade effekterna på miljön av mänsklig aktivitet.

Översvämningar har inträffat i USA och Storbritannien liksom i många länder i Asien. En värmebölja som bröt rekord har rostat Medelhavsområdet och Östeuropa och orsakat omfattande bränder och dödat hundratals människor. Världen över har miljoner blivit hemlösa och ökat på det växande antalet klimatflyktingar.

En vecka med skyfall i Indien orsakade massiva översvämningar mot slutet av juli och in i augusti. Den 3 augusti rapporterade BBC att 12 miljoner tvingats lämna sina hem eller blev strandsatta i Indien och 5,5 miljoner i Bangladesh. Tevebevakningen visar familjer som slår läger på taken till sina hus och väntar på räddning eller mat och dricksvatten. Detta följer på de massiva översvämningarna i norra Pakistan i juni och en cyklon som nyligen drabbade landet och som lämnade mer än 1,5 miljoner människor utan hem och som dödade mer än 250, huvudsakligen i det utfattiga Baluchistan.

Men effekterna av klimatförändringen är inte begränsade till länderna i det globala syd. Översvämningar drabbade flera områden i Storbritannien i juni, stora områden i städer som Hull och Sheffield översvämmades. Inom några veckor rörde sig översvämningarna söder- och västerut. Städer som Gloucester drabbades av omfattande skador på bostäder.

Samtidigt dödade översvämningar i Texas elva människor. Men vatten är inte det enda problemet; den otroliga värmeböljan har fått stora delar av Europa och södra Asien att försmäktas i rekordtemperaturer. I Grekland uppmättes 43 grader, i Bulgarien 45 grader och i Rumänien 41 grader. Skogsbränder har svept fram över många områden, gamla minor och bomber från andra världskriget som begravts under marken har på olika håll exploderat. BBC rapporterade att 30 procent av Serbiens skörd förstördes i hettan.

En värmebölja i sydvästra USA har också fått se temperaturen stiga till nästan rekordnivåer. Los Angeles stektes i 47-gradig hetta, Phoenix i Arizona upplevde 45 gra-

der och längre norrut i östra Oregon bröts femton rekordtemperaturer i olika samhällen och städer på en enda dag.

Ett vanligt argument som hörs är att översvämningarna som ägt rum nyligen inte är något speciellt eftersom vi alltid haft översvämningar. Visst är det så, men ingen som försöker få grepp om hur växthuseffekten påverkar klimatet skulle vara så dum att skylla varje extremt väderfenomen på klimatförändringen. Visst finns det cykliska variationer som orsakar fenomen som El Niño och La Niña. Men poängen är att allt fler vetenskapliga bevis pekar på att dessa väderhändelser kommer att bli vanligare på grund av förändringar i atmosfären som orsakas av mänsklig aktivitet. Människans förgiftning av atmosfären förvärrar dessa fenomen och det är mänsklig aktivitet som vi kan förändra.

En rapport som publicerades i Storbritannien i tidskriften *Nature* i slutet av juli drog slutsatsen att "extrema översvämningar" skulle inträffa med ökad frekvens som resultat av klimatförändringen. Även om effekterna av El Niño på Atlanten primärt orsakar de nuvarande översvämningarna i länder som Storbritannien, är den fråga som allmer ställs internationellt huruvida det nuvarande ekonomiska och sociala systemet kan klara effekterna av "extrema väderförhållanden".

Rekord bryts

En noterbar trend som nyligen har kvantifierats är en ökning av globala temperaturer år för år. Storbritannien upplevde sitt varmaste noterade år 1998, vars rekord sedan bröts av värmeböljan 2005. Detta rekord bröts sedan i sin tur av temperaturerna 2006. Många klimatologer förutspådde att 2007 skulle bli ännu varmare, men de komplicerade vädermönstren förvirrade deras förväntningar. Istället verkar det bli det våtaste år som någonsin noterats.

Washington Post citerade Brenda Ekwurzel, klimatforskare hos Union of Concerned Scientists, när hon sade: "Ingen bör bli förvånad över att 2006 är det varmaste året som noterats i USA... när man ser på temperaturerna världen över, har varje år sedan 1993 varit bland dem 20 varmaste åren som noterats." Hon tillade: "Vi måste realistiskt sett börja bekämpa växthuseffekten under de närmaste 10 åren, om vi vill säkra en trygg miljö för våra barn och barnbarn."

En studie om tromber i Atlanten har nyligen pekat på växthuseffekten som en huvudfaktor. Rapporten publicerades i juli 2007 och konstaterade: "Vi kommer till den bestämda slutsatsen att ökningen på senare tid av frekvensen av tropiska cykloner delvis beror på växthuseffekten, och detta är sannolikt den dominerande effekten."

Kostnaderna beräknas redan. De fyra stormar under 2004 som drabbade USA, Charley, Frances, Ivan och Jeanne vilka alla träffade Floridas kust, orsakade var och en över 6 miljarder dollar i skador – var och en fick också en plats på listan över de tio kostsammaste stormarna i USA:s historia.

Det tilltagande klimatet orsakar rekordstor nedsmältning av polarisens toppar, något som inte bara allvarligt skadar det existerande ekosystemet där och hotar mycket av djurlivet, men på platser som Kanada utplånar det inuitsamhällets sätt att leva. Stigande havsnivåer kommer att orsaka en ökning av översvämningar och kallt väder i nord och syd. En del vetenskapsmän tror att det kommer att kyla ner Atlanten så att Golfströmmen stängs av och kastar in Storbritannien i mycket kallare vintertemperaturer,

och att det kan inträffa ganska plötsligt.

Översvämningar i Asien

Omfattande regn i södra Asien orsakade fler översvämningar i några av världens fattigaste regioner. Människor som redan hade drivits från sina hem i tidigare översvämningar fick nu uppleva hur vattnet sköljde bort deras tält i flyktinglägren.

Bangladesh är speciellt utsatt för översvämningar; det är ett lågt liggande land som har 230 floder som rinner ut i Indiska Oceanen. I juni och juli dödades över 700 människor i översvämningar där när de kraftiga regnen gjorde att floderna sprängde sina fördämningar och anslöt sig till andra översvämmade områden, vilket resulterade i att omfattande landområden stod under vatten. Vid en tidpunkt befann sig nästan halva landet under en störtflod när alla större floder svämmade över.

Ett av de största problemen är de jordskred som äger rum på grund av regn. Många fattiga lever i städernas utkanter, i kåkstäder vid foten av berg och kullar. Jordskred i Indien berövade i mitten av juni 200 000 människor sina hem, medan 120 människor dödades i bergstrakterna i Chittagong i juli. De dåliga bostäderna och bristen på grundläggande infrastruktur i dessa områden ökar kraftigt antalet döda och försvårar räddningsansträngningar. Många av de områden som drabbas är också så fattiga att regeringen inte prioriterar uppröjning av området och få tillbaka människor till deras hem (eller ens återuppbygga dem).

Andra områden som berörs inkluderar Nepal och Afghanistan där den situation som uppstått i Indien upprepas. Översvämningar, jordskred och den omfattande spridningen av vattenburna sjukdomar drabbar framför allt landsbygdens fattiga. Med fler förutsägelser om regn och en allmän ökning av temperaturen och vått väder i framtiden, infinner sig frågan: Hur kan dessa länder undkomma fattigdomens ekorrhjul som omvandlar dessa naturhändelser till av människan skapade katastrofer?

Det extrema vädrets efterdyningar

De dramatiska scenerna med översvämningar och de inledande dödstalen är bara början på katastrofen för många människor. Långt efter att teveteamen flugit tillbaka hem och reportrarna återvänt för att skicka ut slippiga historier om kändisarnas triviala liv, måste klimatflyktingarna och de som fortfarande lever i sina byar och samhällen ta itu med alla vädrets konsekvenser. Varje större katastrof drabbar alltid arbetarklassen och de fattiga mer. I kontrast till de rika och medelklassen lever de ofta på de mest sårbara platserna; de har mindre resurser för att undfly katastroferna. De är dessutom ofta dem som har låg eller ingen försäkring eller besparingar för att kompensera skadorna.

Dödstalen i sådana händelser kan stiga när förödelser av skördar och boskap på medellång sikt leder till sammanbrott för livsmedelsekonomin. Tusentals människor som slitits upp från sina hem, exempelvis i bergen i norra Pakistan, lämnas utan mat eller rent vatten under ansevärd tidsperioder. Många människor måste fortsätta sina liv genom att leva på allmosor från välgörenhetsorganisationer och hjälparbetare.

Problemen med att leva i flyktingläger, eller i inadekvata och trånga bostäder hos vänner och släktingar förvärras av hälsoproblem som vanligen orsakas av bristen på mat och rent dricksvatten. Översvämmade områden som förblir översvämmade blir infekterade av insekter som orsa-

kar utbrott av sjukdomar som malaria, dysenteri och tyfus.

Den förödelse som drabbade länder som Indonesien genom tsunamin 2004 är ett exempel på de problem som kan komma efteråt. En jordbävning eller en tidvattensvåg är givetvis naturhändelser, men befolkningens lokalisering, bristen på system för tidiga varningar, husens bräcklighet, frånvaron av skydd mot översvämningar eller adekvat räddningstjänst är inte det. De är resultatet av ett samhällssystem. Kapitalismen med sin uppenbara oförmåga att planera och vidta förberedande åtgärder eller att svara snabbt när profiter inte är inblandade, och imperialismen som förbrukar resurserna och tillfogar två tredebdelar av mänskligheten fattigdom, är mäktiga, faktiskt avgörande faktorer i ansvaret för den misär som orsakas av den här typen av naturhändelser.

I Indonesien, Indien och Sri Lanka blev processen med att återuppbygga hela byar som förstörts lång och mödosam. Det primära problemet var inte bara kostnaderna (även om miljarder dollar skänktes till hjälpansträngningarna) utan också problemet med att fastställa vem som ägde vilket landområde. Rätten till egendom är i många halvkoloniala länder svår att korrekt fastställa och den byråkrati som är inblandad i att lösa sådana frågor tar månader. Detta äger rum innan någon återuppbyggnad kan inledas. Dessutom har markexploatörer under processens gång stulit jord från de fattiga.

Många människor som berörts av det extrema vädret har bittert klagat över känslan att ha övergetts efteråt. Ett exempel i Storbritannien var invånarna i Hull i nordöstra England där omfattande regn orsakade översvämning i juni 2007. Efter att genomsnittet för regn under sommaren föll på mindre än en timme, stängdes staden, tåg ställdes in, spårvagnar stannade och bussar lämnades i garagen, när vägarna blev floder genom staden. Den lokala pumpstationen kunde inte klara mängden vatten och upphörde att arbeta när den till och med översvämmades och bröt samman.

Kommunen uppskattade räkningen för reparationer till mellan 50 och 100 miljoner pund, men Browns regering har bara erbjudit 1,2 miljoner. Nu lever tusentals människor i husvagnar och nödbostäder och kan bli kvar där under flera månader. Bolaget Yorkshire Waters undvikande av att investera i ordentliga avloppssystem har bidragit till misären för många av stadens invånare, trots att bolaget förra året hade en vinst på 220 miljoner pund.

Hull är bara ett av ett ökande antal exempel där regeringens nedskärningar, tillsammans med privata bolags snålhet och kommunernas försumlighet har bidragit till problemet och gjort lidandet mycket värre än vad det hade behövt vara.

Om detta är hur det är i ett relativt rikt land som Storbritannien, hur kan kapitalismen då hantera katastroferna i underutvecklade regioner som södra Asien?

Skuggan av New Orleans

En hel del av de nuvarande översvämningarna påminner om den av människor skapade katastrof som ägde rum i New Orleans 2005. En massiv storm, Katrina, en av de största som någonsin noterats till havs träffade land i USA mot slutet av augusti och dödade över 1 800 människor och orsakade skador för 80 miljarder dollar. Den verkliga tragedin var de federala och delstatliga myndigheternas fullständigt ineffektiva, inadekvata och oansvariga sätt att hantera katastrofen. Det fanns inga planer för fullständig

evakuering av områden som var i farozonen. Många fattiga och äldre i New Orleans, en stad som löper speciell risk för översvämning eftersom den är byggd på en flodbotten, lämnades åt sitt eget öde när uppmaningen att evakuera skickades ut och det inte fanns några transporter.

Media rapporterade om att ett antal människor hade "valt att stanna kvar" och "rida ut stormen" – bilder på teve av svarta arbetare som gjorde fruktlösa försök att skydda sin egendom genom att täcka för sina fönster och placera madrasser mot ytterdörrarna dolde det faktum att de stannade kvar därför att de helt enkelt inte hade någon annanstans att ta vägen.

I sin artikel "How the free market killed New Orleans" skrev Michael Parenti: "Det var inte förrän på dag tre som de relativt rikligt förekommande tevesändningarna började inse att tiotusentals människor inte hade lyckats fly eftersom de inte hade någonstans att ta vägen och inga medel för att ta sig dit. I stort sett utan kontanter till hands eller något motorfordon som är deras eget, fick de sitta kvar och hoppas på det bästa. I slutändan fungerade inte den fria marknaden så bra för dem."

Den omfattande orkanen och den åtföljande översvämningen sprängde 53 av stadens inre fördämningar och översvämmade större delen av staden. Människor klamrade sig fast vid sina tak eller försökte ta sig till stora stadion för att vänta på att någon skulle komma och rädda dem. Men efter flera dagar hade ännu ingen kommit – regeringen gjorde inga allvarliga försök att lösa krisen. Istället förlitade den sig på att kyrkorna och Frälsningsarmén skulle skicka räddningspersonal och hjälp.

När regeringen ingrep var det först av allt för att skicka in nationalgardet och andra beväpnade enheter för att genomföra "kontroll av folkmassor" och förhindra plundring – vilket visar hur kapitalisterna brydde sig mer om att försvara sin egendom än om den humanitära katastrof som utspelade sig framför dem. New Orleans är ett utmärkt exempel eftersom det avslöjar de uppdelningar efter klass och etnicitet som existerar i kapitalismen och hur "samhället" beslutar om vem som ska räddas och vem som ska lämnas åt sitt eget öde. Det faktum att en sådan katastrof kunde inträffa i det land som skryter om att vara världens rikaste är bevis för att om du är fattig, eller arbetare, eller tillhör en förtryckt minoritet, då har du ingen prioritet för regeringen.

Parenti lyfter fram en belysande motsatsställning mellan inställningen hos imperialisterna i Washington och regeringen i Havanna, Kuba. Samtidigt som Fidel Castros regim är långt ifrån att vara en arbetardemokrati är Kubas ekonomi baserad på postkapitalistiska egendomsförhållanden och den är planerad, även om det är av en kast av byråkrater. Den förstatligade och planerade ekonomin ger Kuba en omfattande fördel när det gäller att hantera potentiella klimatbaserade katastrofer i jämförelse med dess rika granne i norr. Exempelvis träffade en massiv orkan 2004 Kubas östra kust, en orkan som kunde ha dödat åtminstone lika många människor som Katrina om inget hade gjorts. Regeringen evakuerade emellertid hela regionen och ingen blev dödad, även om många hem förstördes.

Om vi inte vill ha mer lidande i samma omfattning som i New Orleans i väst, men också Assam i Indien eller det cyklondrabbade Baluchistan i Pakistan, måste vi agera som klass för att försvara oss, våra bostadsområden och

våra liv inte bara från det extrema vädret utan också det giriga ekonomiska system som vi lever i.

Lösningen

Det brådskar att vi tar klimatförändringen på allvar. I en opinionsundersökning nyligen i Storbritannien placerade de flesta klimatförändringen lägre på sin lista över bekymmer än sådant som hundskit och skräp i parker. Även om många människor inte har drabbats negativt av klimatförändringen, ökar det antal som har berörts och situationen kommer bara att bli värre. I framtiden kommer det vi nu klassificerar som "extremt väder" att bli vanliga vädermönster som uppträder under olika årstider.

Det största problemet som världen står inför idag vad gäller att hantera klimatförändringen är två saker. För det första den snigelfart med vilken kapitalisterna tar itu med frågan. USA under George Bush är ovilliga att lägga några mer kostnader på sina egna stora miljöförstörande industrier och motsätter sig alla utom rent ihåliga åtgärder. De gömmer sig bakom plötsliga bekymmer för Kinas och Indiens utveckling, vilket inte är helt utan förbindelse med deras nya investeringar i dessa länder. Om nu även Bush är beredd att erkänna klimatförändringen, är den härskande klassen i USA fortfarande ovillig att göra några grundläggande förändringar som kan skada deras profit-system.

Det andra problemet är bristen på investeringar i storskaliga åtgärder för att hantera de växande effekterna av klimatförändringen: fördämningar mot översvämningar, system för dränering, system för dricksvatten och infrastrukturer som vägar, järnvägar m.m., så att befolkningen snabbt kan förflyttas och få tak över huvudet i nödfall.

Båda dessa problem har sina rötter i det kapitalistiska systemet. Frågan är inte hur vi ska ha råd med återuppbyggnad eller hjälparbete, internationellt finns det mycket pengar för detta – problemet är distributionen, eller snarare vem som äger rikedomarna och vad dem används till. Enbart USA budgeterade 2007 626 miljarder dollar för militären och 643 miljarder dollar för 2008. Lägga därtill företagens gigantiska profiler och deras fördelning till de rikas lyx och slöseri och den bortklemade medelklassen. Det står också klart att de materiella och mänskliga resurserna för att hantera dessa brådskande behov existerar.

Den för närvarande dominerande ekonomiska och ideologiska trenden inom världskapitalismen, det som omväxlande kallas nyliberalism eller globalisering, är ett system som får sina pengar genom att suga ut profiler och rikedomar ur tredje världen, som tvingar alla länder att privatisera eller sälja ut offentliga sektorns industrier (som vatten- eller sjukvårdsföretag) till multinationella bolag som gör större vinster genom att inte lägga ut pengar på förbättringar eller uppgraderingar av sin service. Detta är globaliseringens naturliga logik.

Vi måste kämpa för att regeringarna inledningsvis tar ansvaret för att lindra katastroferna. Kapitalisterna föredrar i hemlighet att NGO-grupper och välgörenhetsorganisationer flyger in och spenderar andra människors pengar för att ordna upp problemen. Att förhindra är bättre än att bota; därför måste arbetarna kräva att regeringarna använder deras pengar inte bara för hjälp utan också nyinvesteringar i offentlig service. De privatiserade bolagen måste tvingas att använda sina oförtjänta vinster på investeringar och förbättringar av systemen, om de vägrar mäs-

te de förstärkas och ställas under arbetarkontroll. Försäkringsbolagen i väst måste tvingas stå för kostnaderna för alla översvämningarnas skador och tillhandahålla skydd för människor, även på flodbottnar. Om de protesterar eller vägrar att betala, måste de förstärkas och ställas under arbetarkontroll.

I de fattigare länderna måste vi driva kampanjer för omedelbar avskrivning av skulderna. Imperialisterna har under många år utsugit länder som Indien och exploaterat dess arbetskraft, vilket lett till omfattande underutveckling i utfattiga länder som Bangladesh och Sri Lanka. En del av de vinster som tagits från dessa länder måste skickas tillbaka som en del av ett massivt program för reparationer.

De långsiktiga effekterna av klimatförändringen kan inte förutses med vår nuvarande kunskap om världens ekologiska system. Men vad som alltmer står klart är att de rika och mäktiga kommer att förgifta oss tillbaka till stenåldern om vi inte handlar. Greenpeace förutspår att de generationer som nu lever kan vara de sista generationerna på planeten som kan påverka klimatförändringen. En omfattande vändning bort från energiproduktion och transporter med fossila bränslen måste äga rum innan det är för sent. Om inte kapitalisterna vill göra det, då måste arbetarklassen ta makten och göra det, annars säljs allas vår framtid för att göra profiler idag.

Simon Hardy

Översvämningarna avslöjar Labours självbelåtenhet

Uttalande från Workers Powers centralkommitté

Fredagen den 20 juli föll två månaders regn på 24 timmar över Midlands och södra England. Mer regn förutspås. Gloucestershire och Oxfordshire var de värst drabbade områdena. Tusentals människor har evakuerats, tiotusentals hem saknar elektricitet och hundratusentals är utan rent vatten.

Översvämningarna kom bara en månad efter att liknande störtregn skapat kaos i Doncaster, Sheffield och Hull. Bara i Hull skadades 20 000 hem och 7 000 människor bor fortfarande på hotell och i tillfälliga inkvarteringar. Föreningen för brittiska försäkringsbolag beräknar att de sammanlagda räkningarna för reparationer och uppbyggnad efter de två översvämningarna kommer att uppgå till 2 miljarder pund. Översvämningarna anses nu officiellt vara värre än översvämningarna 1947.

Detta är en nationell katastrof och ändå har regeringens svar varit fullständigt otillräckligt, liksom de lösningar som föreslagits av de andra kapitalistiska partierna, Tories och Liberaldemokraterna.

Polisen i West Mercia utfärdade, som ett spöklikt eko av instinkten hos USA:s nationalgarde, vars inledande svar på den översvämning som orsakades av stormen Katrina i New Orleans 2005 var att skjuta svarta invånare som misstänktes för plundring, omedelbart en varning för "opportunistiska tjuvar... som inriktar sig på fordon". Egendomen först: det är det mantra som trummas in i huvudet av kapitalismen på dess försvarare.

Nästan alla kapitalistiska politiker accepterar att översvämningarna delvis beror på klimatförändringen. Havstemperaturen stiger och mer vatten avdunstar, vilket leder till kraftiga, skyfallsliknande regn. Ändå finns det ett stort avstånd mellan detta erkännande och nödvändig handling

på grund av kapitalismens beroende av privat egendom, nationella gränser och profiler.

Vid ett tillfälle sade Gordon Brown till BBC: "I likhet med varje framskridet industriland är vi uppenbart på väg att ta itu med några av de frågor som omger klimatförändringen. Det står helt klart att en del av strukturerna från 1800-talet som vi har att göra med – infrastrukturen och där den placerades – det är något som vi måste granska. Om vi bortser från att vetenskapsmännen är helt på det klara med att ökat regn inte är en fråga som "omger" klimatförändringen, utan ett direkt resultat av den, gick premiärministern bekymmerslöst vidare med att utmåla den katastrof som påverkat hundratusentals som en engångsföreteelse: "Det har varit, om ni så vill, en uppsättning händelser som en gång på 150 år har ägt rum både i Yorkshire och Humberside och nu i Gloucestershire och Severn."

Brown är så desperat att undvika utgifter för verkliga åtgärder och modernisering av infrastrukturen, att han försöker få det till, att eftersom översvämningar av den här omfattningen av inte inträffat tidigare kommer de inte att inträffa igen. Ändå förutspådde vetenskapsmän vid programmet UK Climate Impact översvämningarnas ökade frekvens och intensitet för ett årtionde sedan. Och miljödepartementet varnade för att regeringen var dåligt förberedd för efterverkningarna av sådana översvämningar 2004 och 2005. Järnkanslern Brown valde i sin berömda "återhållsamhet" att strunta i rådet.

Baronessan Young, chef för det belägrade Miljöinstitutet, sade att kommuner och "deras vattenbolag" (privatiserade för länge sedan!) som har ont om kontanter måste förbättra och reparera de viktorianska systemen för avlopp och dränering. Hilary Benn tillkännagav "en oberoende granskning" men lovade bara att "strama upp" "råden" vad gäller planerna att bygga tre miljoner hem, varav många på flodbottnar, till 2020. Bostadsminister Yvette Cooper har sagt att det är "realistiskt" att inte bygga bostäder i områden med risk för översvämningar.

Gordon Brown sänkte personligen Miljöinstitutets budget för framtidsplanering med 15 miljoner pund förra året. Nu har regeringen beslutat att höja institutets budget för utgifter från 600 miljoner pund till 800 miljoner pund till 2010–11. Hur fullständigt otillräckligt detta är avslöjades av baronessan Young, när hon berättade för BBC att arbetet enbart med skydden mot översvämningar skulle kosta 1 miljard pund per år.

Katastrofprogram för översvämningarna

Vi kan inte lita på kapitalisterna eller deras politiker, som tjänar dem, för att skydda befolkningen och våra bostadsområden från effekterna av växthuseffekten, för att inte tala om att minska den. Vi uppmanar därför arbetarrörelsen, miljökampanjer, hyresgäst- och bostadsföreningar och antikapitalistiska ungdomar att inleda en masskampanj för att tvinga regeringen: a) att bekosta ett omfattande program med offentliga utgifter för utbyggnad av skyddet mot översvämningar och b) att vidta ordentliga åtgärder för att minimera inverkan av klimatförändringen.

De nödvändiga åtgärderna måste betalas med en katastrofskatt på de rika för att garantera att översvämningsskrisen inte används som en förevändning för fortsatta angrepp på offentlig service, såsom det nationella sjukvårdssystemet.

Staten måste helt stå för de kostnader för evakueringar, uppröjning, reparationer och återuppbyggnad som blir

nödvändiga på grund av översvämningarna. Privata försäkringsbolag måste tvingas att betala hela kostnaden för boende och småföretag – de som vägrar, som höjer premierna för att pungslå offren för översvämningarna, eller som vägrar förnya offrens försäkringar måste ställas inför förstatligande utan kompensation. Alla politiker och experter på klimatförändringar är överens om att sådana här katastrofer kommer att inträffa igen i framtiden; för att kunna förbereda för detta behöver vi ett grundläggande statligt försäkringssystem som kan garantera förluster på grund av katastrofer utan att exploatera offren. De stora försäkringsbolagen måste förstatligas och föras samman i ett enda statligt ägt försäkringsbolag som inte arbetar för vinst.

Det får inte bli några höjningar av kommunalskatten för att finansiera reparationer eller skydd mot översvämningar; beskatta de rika, inte de fattiga, genom progressiv beskattning av företagets vinster och oförtjänta rikedomar.

Den lokala arbetarklassen måste, med hjälp från berörda fackföreningar och betrodda experter, bedöma skadornas omfattning, prioriteringen av katastrofarbetet och övervaka uppröjningen och reparationerna.

Klimatförändringen kan bromsas, stoppas och slutligen gå tillbaka. Upprepade översvämningar av den omfattning som setts 2007 är emellertid en realitet den närmaste framtiden. Därför måste Storbritanniens skydd mot översvämningar, infrastruktur och planer för nybyggnation, t.ex. av bostäder, ta med allvarliga översvämningar som en sannolikhet. De resurser som är nödvändiga måste tillhandahållas av staten; arbetet måste utföras under arbetarkontroll och av förstatligade industrier. De privatiserade vattenbolagen måste förstatligas, utan kompensation till de tidigare ägarna, och drivas under arbetarkontroll.

Nya hem

Ironiskt nog droppade nyheter om översvämningarnas hela omfattning in när bostadsminister Yvette Cooper presenterade det nya förslaget om bostäder i parlamentet. Labourregeringens svar på bostadsbristen hade en tydlig klassaspekt: tre miljoner nya hem till 2010, av vilka knappt 70 000 kommer att vara "överkomliga" och bara 45 000 blir inom hyressektorn.

Labour svarar, med andra ord, på medelklassens och högavlönade arbetares rädsla för stigande huspriser. Miljoner lever i bostäder som är trångbodda och undermåliga och behöver billiga hyresbostäder. Ändå berörs deras behov bara av 1,5 procent av de nya bostäderna, medan de som knappt kan ha råd med deläggande (bostadsrätt) kommer att få tävla om futtiga 25 000 nya bostäder under de närmaste tre åren. Om det skulle bli höjning av räntorna eller en ökning av arbetslösheten under de närmaste 25 åren – närmaste garanterat under kapitalismen – kommer lånegivarna att ta över även en del av dessa.

Cooper försökte avleda kritik mot regeringens planer att bygga nya bostäder i områden med hög risk genom att hänvisa till York och London: "Ni vet, [York] byggdes av romarna på en flodbädd. Downing Street – nr 10 Downing Street är en flodbädd. Så om man har ordentligt skydd och om man har ordentligt försvar på plats, vet man att nya bostäder måste vara säkra."

Men hon kan knappast lura någon. York är en av de mest översvämmade av alla engelska städer; det skulle vara kriminellt att bygga fler hus där för närvarande. Downing Street, där premiärministern bor, har försvar

som kan motstå angrepp med kärnvapen, för att inte tala om översvämningar. Menar Cooper att de billiga bostäder som hon föreslår kommer att åtnjuta samma försvar som Downing Street? Naturligtvis inte. Labours dyrkan av marknaden kommer att diktera att det just är de "överkomliga" bostäderna som kommer att byggas i områden med hög risk och med otillräckligt skydd.

Det kan vara nödvändigt att bygga en del nya bostäder på flodbäddar. Men de får inte byggas i områden med hög risk eller utan att nödvändiga säkerhetsåtgärder byggs in i husen och infrastrukturen. Bostäder måste dessutom vara en rättighet för alla, inte en vara på marknaden, som genom själva sin natur garanterar att det finns undermåliga bostäder för dem som inte har råd med anständiga bostäder.

Vi kräver att regeringen bygger alla tre miljoner bostäderna för att avskaffa bristen. Dessa bostäder måste byggas med låg ränta i den offentliga sektorn; de måste innehålla den senaste teknologin som finns för att minska utsläppen av koldioxid och avfall; de måste byggas i de säkraste områdena. Arbetarklassen måste, genom hyresgästföreningar/områdeskommittéer och fackföreningar, besluta om var sådana bostäder byggs och vilken typ av bostäder som byggs.

Klimatförändringen och socialismen

Översvämningarna bör få alla att inse hur illa förberedd den kapitalistiska staten är för att hantera effekterna av klimatförändringen. Så kallade gröna skatter, som utformas för att uppmuntra konsumenterna att köpa mer miljövänliga produkter och service, handel med utsläppsrätter, där gigantiska multinationella bolag och rika nationer köper upp "rätten att förgifta" av andra kapitalister och halvkoloniala länder och andra marknadsmekanismer är fullständigt otillräckliga. Handeln med utsläppsrätter strävar till och med efter att upprätthålla massiva planer för expansion av industrier med stora utsläpp i de framskridna länderna genom att tvinga mindre utvecklade länder att bära bördan av att bekämpa klimatförändringen.

Kapitalisterna är alltför förblindade av girighet och privat ägande, och alltför splittrade av nationalstater, för att kunna leverera ett verkligt globalt svar på klimatförändringen. Men krisen är definitionsmässigt global. Den internationella arbetarklassen är den enda kraft som kan framtvinga en global lösning – en lösning som kan bekämpa klimatförändringen och som är befriad från begränsningarna i privata vinstintressen och nationalism. Detta kan bara hända under en demokratiskt planerad ekonomi: socialismen. Arbetarrörelsen i hela världen måste kämpa för:

En planerad, global omställning bort från produktionen av energi baserad på fossila bränslen och bort från teknologier som kräver utsläpp av koldioxid. Omplacering av arbetare i nedbantade eller stängda industrier utan förlust av lön eller villkor.

Förstatliga byggproduktionen, produktionen av livsnödvändigheter, energiproduktion och transportindustrier under arbetarkontroll utan kompensation till de tidigare ägarna, så att vi kan planera den framtida utvecklingen på ett hållbart sätt, för behov och inte girighet, och med hänsyn till utvecklingens inverkan på vårt klimat.

Kampen för att försvara miljön och åtgärda dess försämring är en del av den revolutionära kampen mot kapitalismen i det tjugoförsta århundradet, och för att göra slut på det system som medför miljöförstöring, utsugning,

fattigdom och krig.

Nazimarsch stoppad i Tübingen

De ungnationellas uppmarsch – Jungen Nationalen (JN), ungdomsorganisation till nazistiska NPD – i Tübingen den 21 juli förbjöds inte, men det förekom rättsliga inskränkningar. JN fick bara marschera några hundra meter framför järnvägsstationen och fick inte medföra banderoller eller fanor.

Trots en massiv mobilisering mot JN:s marsch kom cirka 150 nazister till järnvägsstationen och möttes av 20 000 motdemonstranter. Stationen spärrades av flera timmar innan av polisen. Tågen fortsatte dock att gå och om man kunde göra det troligt att man måste med tåget, kunde man gå in på stationen. En grupp motdemonstranter beslöt sig för att "välkomna" nazisterna på stationen, men snutarna var snabbt där med batonger och drev bort gruppen.

Från en högtalarbil uppmanades polisen att inte släppa ut nazisterna från stationen. Efter långa förhandlingar fick nazisterna dock marschera ut. Dem marscherade med tydligt synlig NPD-flagga, vilket dock inte fick snutarna att reagera.

Motdemonstrationen var antalsmässigt en framgång. Vi stod tillsammans med tusentals hopträngda till kl. 16 vid avspärrningen. Framför allt var det skolelever och studenter som höll ut hela tiden och högt skrek ut sin avsky mot nazisterna.

Fackföreningarna och de anställda på fabrikerna i Tübingen var dåligt företrädde, vilket inte är att undra över när DGB:s – tyska LO – flygblad hänvisade till den internationella ekonomin istället för arbetarklassens internationella solidaritet.

Fackföreningarnas arrangemang – 200 meter från järnvägsstationen – gick de flesta demonstranterna förbi och slutade redan kl. 13. De mindre politiserade fackmedlemmarna gick då hem eller till de talrika evenemangen i stan.

Utan tvivel var dagen ett nederlag för nazisterna. Det medger de själva: "Det är en skam att vi uppehölls av 20 000 vänsterdemonstranter". Att de sedan obehindrat kunde resa vidare och uppföra sin marsch på andra orter kunde de å ena sidan tacka statsmakterna för, vilka garanterade deras "församlingsfrihet" och skyddade dem med 1 400 poliser, å andra sidan folkfrontsalliansen vars främsta mål var att allt skulle gå "fredligt tillväga" och att det skulle bli en fin "medborgarfest".

Det finns dock ingen anledning att yvas över den stora uppslutningen. Det var en mycket opolitisk aktion. Det fanns få banderoller och flygblad. Det fanns inga organiserade aktioner för att självständigt stoppa nazisterna och hindra deras arrangemang, bara individuella, spontana aktioner.

Förutom ett kort tal från VVN/Antifascisternas förbund i Tübingen-Mössingen fanns det inga andra tal som direkt riktade sig till blockaden. Inte ens information om anarkoscenen och Epplehuset, som direkt angreps i JN:s upprop, gavs av organisatorerna.

Det fanns ingen uppmaning till enskilda organisationer att hålla tal. Exempelvis var Systrarna Scholls skola som antirasistisk skola väl företräd men kom inte till tals. Istället var det överborgmästaren och ledamoten i förbundsdagen H. Hänsel som talade. Ingen av dem hade något mer intelligent att säga än att mana till en fredlig

protest och att den rättsliga situationen band deras händer.

Så förblev Tübingen liberalt och pacifistiskt med en handfull frustrerade anarkister, som avvisade varje form av organisation. Istället för en överenskommen mellan de olika vänstergrupperna och -organisationerna för bestämda och gemensamma enhetsfrontsaktioner, fick myndigheternas politik och de borgerliga krafterna dominera.

För den vänster-reformistiska-liberala folkfrontsalliansen var dagen en framgång. Allt förblev fredligt, nazisterna drog vidare och man kunde hålla stadsfesten. Mer än ett nytt initiativ för att förbjuda NPD hade man inte satt upp som mål. Huvudsaken var att "vårt vackra Tübingen" förblev, åtminstone idag, nazistfritt. All politik var bortsorterad.

Förutom Gruppe Arbeitermachts flygblad fanns det ingen aktivitet från vänstern eller någon kritik mot folkfronten. IG Metall hade skänkt kepsar och visselpipor men höll sig borta från händelserna.

Enligt arrangörerna hade inte heller några överläggningar ägt rum, än mindre någon plan gjorts upp, för hur demonstrationen kunde försvaras mot nazisterna eller statsmakten, för att inte tala om att aktivt förhindra nazisternas marsch.

Arbeitermacht Info-mail 319

Pakistan vid skiljevägen

23 juli 2007

Krisen i Pakistan befinner sig vid en skiljeväg. President Musharraf har försökt återupprätta sin auktoritet genom att vända sig mot islamiska militanter som verkar utifrån Islamabad's röda moské, vilket satt i gång en våg av våld i hela Pakistan. Samtidigt har domaren Chaudry återinsatts och rentvåts från alla anklagelser i en stor seger för advokaternas rörelse. Luke Cooper hävdar, trots denna seger, att kontrarevolutionens krafter är i rörelse.

Musharraf och Röda moskén

Sedan i januari har islamiska radikaler använt Röda moskén som bas för att påtvinga islamska lagar i delar av Islamabad. För dessa islamiska reaktionärer innefattade "genomdrivande av lagarna" att sätta eld på affärer som säljer musik och video och att kidnappa prostituerade. Att krossa moskén var för militärjuntan en möjlighet att för Washington visa sin ståndaktighet i kriget mot terrorism och återupprätta sin politiska auktoritet på hemmaplan.

Det hårdhänta angreppet dränkte Röda moskén i blod och skickade ett klart budskap till alla regimens fiender – till vänster och höger.

Utfattiga studenter i de fattiga madrassas – unga män och barn som dragits till den religiösa skolan av löften om mat och utbildning – hamnade i en fälla inomhus när militären belägrade moskén. Tariq Farooq, i Pakistans Labourparti, uttrycker det som så att när militären gick in gjorde de det utan någon som helst hänsyn till civila. De använde politiken att "döda dem om de inte lyssnar" (Tariq Farooq 2007). Militären hävdar att bara 88 människor dödades, men det verkliga antalet är sannolikt så många som tre eller fyra gånger fler.

Utifrån brutaliteten i angreppet, är det förlåtet om man inte insåg att detta var en konflikt mellan gamla vänner – men det är just detta som angreppet innebär.

Röda moskén är en skapelse av Pakistans ökända Inter-Service Intelligence Agency (ISI). Den har använts sedan

1980-talet för att rekrytera jihadister för att kämpa i utländska krig, i Afghanistan och Kashmir. Endast den mest naive iakttagare kunde, som Tarek Fatah påpekar, tro att de maskingevär, raketgevär och den ammunition som militanterna hade kunde föras in i hjärtat av Islamabad utan att Pakistans säkerhetstjänst var väl medveten om det (Tarek Fatah, 12 juli 2007).

Hela tiden sedan januari har militären försökt förhandla med de islamiska militanterna – den har till och med nästan tolererat provokationer som avvisandet av polispersonal, trots Pakistans roll som nyckelallierad till USA i "kriget mot terrorism".

Massakern i Röda moskén markerar en vattendelare i militärens förhållande till politisk islamism i Pakistan och har globala återverkningar. Det är slutet på det skickliga spel som Musharraf spelat sedan 11 september. Han har inlett en rad "konfrontationer" med islamisterna, vilket gjort det möjligt för honom att uppträda som sekulär modernist, bara för att sedan ge efter för deras krav eller göra eftergifter.

De två ledande mullorna i Röda moskén greps faktiskt av Musharraf 2004 för band med Al Q'aida, men de släpptes efter att ha fått hjälp av den nuvarande federala ministern för religiösa angelägenheter Ijaz ul Haq (som händelsevis är äldste son till Zia ul Haq, Pakistans islamistiskt påverkade militärdiktator under 1980-talet). (Källa: Farooq Tariq 2007)

Men Musharrafs "spel" kunde inte spelas i evighet. I år sammanföll två faktorer för att omöjliggöra dess fortsättning.

För det första bevittnade den massrörelse som blossade upp när domaren Chaudhry suspenderades stora mobiliseringar som protesterade mot regeringen. Detta var den största utmaningen mot dess auktoritet sedan kuppen 1999. Rörelsen återupplivade de borgerliga partierna som, förutom att de anslöt sig till de av advokaterna ledda protesterna, kunde mana till massomfattande strejker som följde på de väpnade angreppen på rörelsen från den regeringsvänliga och kvasifascistiska rörelsen Muttahida Qaumi (MQM) i Karachi den 12 juni.

För det andra skapade "kriget mot terrorism" ett starkt tryck utifrån, speciellt från den brittiska och amerikanska imperialismen. Militanter som låss mot ockupationen i Afghanistan fortsatte att använda Pakistans gränsområden som bebos av olika stammar som bas för sina operationer. Pakistans militär hade, trots att den förde en rad krig i dessa områden sedan 11 september 2001, inte kunnat besegra dem. Istället ingick man en rad avtal om eld upphör med de lokala stammarna.

Inför ökat motstånd mot Musharraf i Pakistan och tvekel i Washington och London om hans förmåga eller beredvillighet att bedriva ett krig mot terrorism på hemmaplan, tvingades regimen in i den konfrontation med islamisterna som den försökt undvika. För Musharraf och hans regim finns det nu ingen väg tillbaka, vad som fanns kvar av den instabila alliansen med mullorna är nu sön-derlaget.

Islamiska militanter har utlöst en våg av våld som hämnd för massakerna i Röda moskén. Den 15 juli dödades 44 människor i en rad bombangrepp; den 18 juli dödades 17 soldater i norra Waziristan; samma dag dödade en självmordsbombare 7 i ett angrepp på en polisstation i nordvästra Pakistan; den 19 juli lämnade en rad bombangrepp i städerna Kohat och Hagu i nordvästra Pakistan

mer än 40 döda.

Bushs "krig mot terrorism" hade verkligen kommit till Pakistan. Ett så högt dödstal – bara under fyra dagar – påminner om de blodiga konflikterna i Irak och Afghanistan.

Den 18 juli försökte den brittiske försvarsministern Des Browne i BBC:s program *Today* upprepade gånger påstå att brittiska trupper gör framsteg i Afghanistan. När programledaren John Humphrey hävdade att "mardrömsscenariot med fullskaligt krig som spiller över från Afghanistan och in i Pakistan inte var långt borta", tvingades emellertid även Browne att medge att det var en möjlighet.

Röda moskén och advokaternas rörelse

Musharraf är inget annat än en skoningslös politisk operatör. Med ryggen mot väggen och ställd inför folkliga massmobiliseringar, befann han sig under ett ojämförligt tryck. Hans beslut att angripa Röda moskén och därigenom framställa sig som förkämpen för ett sekulärt, modernt och borgerligt Pakistan, var ett tydligt försök att vinna över rörelsens mest borgerliga krafter.

Pakistans liberala bourgeoisie, vars intressen politiskt uttrycks genom Pakistans Folkparti (PPP), må ogilla Musharrafs regim, men det är inget jämfört med deras rädsla för islamisk radikalism. PPP säger till USA, med viss rätt, att det är dem som är den västvänliga, moderna, liberala kraften i Pakistan och att det är militären som har historiska band med politisk islam.

Av den anledningen gav PPP och stora delar av rörelsen i Pakistan stöd till massakerna i Röda moskén. För PPP var detta inte den första gång de stödde Musharrafs aktioner, med argumentet att "min fiendes fiende är min vän". Vi måste komma ihåg att de dåraktigt stödde Musharrafs kupp 1999. Så stor var deras fientlighet till den demokratiskt valde Nawaz Sharif.

För marxister är det otänkbart att ge stöd till angreppet på Röda moskén – oavsett anspråken från dem som stöder den att de gör det "kritiskt". Detta skulle, när allt kommer omkring, innebära att stöda samma militära krafter som kommer att användas för att försvara regimen från demokratirörelsen. Vi argumenterar för att rörelsen ska protestera i starkast möjliga ordalag mot massakern. Arbetarna, advokaterna och demokratiaktivisterna kan emellertid inte heller "försvara" Röda moskén, utan måste mobilisera sina egna styrkor för att stänga den och försvara människorna i Islamabad mot deras reaktionära angrepp.

Den enda progressiva kampen mot politisk islamism är, kort sagt, den som förs av arbetarna och deras organisationer. Sedan massakerna i Karachi är bildandet av ett arbetarnas försvarsgarde – en milis för att försvara den folkliga rörelsen mot statens, fascisternas eller islamisternas angrepp – en alltmer brådsakande uppgift. Endast sådana försvarsgrupper kan legitimt sätta stopp för de angrepp på kvinnor och affärsinnehavare som genomförts av de militanta islamisterna.

Det är inte bara staten som varit måltavla för islamistiska militanternas våldsamma svar. Vid ett utomhusmöte med advokaternas rörelse den 18 juli angreps PPP:s samlingspunkt av en självmordsbombare, vilket lämnade 15 personer döda. Pakistans advokatsamfund strejkade ännu en dag som svar.

Segern för advokaternas rörelse

Den 21 juli fattade högsta domstolen sitt beslut om Chaudhrys fall. Med tio röster mot tre beslutade den – ett stort nederlag för Musharraf – att inte bara rentvå Chaudhry från alla anklagelser utan också förklara att Musharrafs suspension av honom var ett olagligt brott mot Pakistans konstitution.

Ett språkrör för Musharraf insisterade som svar på att "presidenten respekterar högsta domstolens beslut" och att anklagelserna mot Chaudhry inte hade några politiska motiv. Utanför domstolen blev det jublande scener när advokaterna firade beslutet och ropade "Go, Musharraf, Go!" Utan tvekan var detta en fantastisk seger och vittnesbörd om det starka tryck som massstrejkerna och demonstrationerna utövat på staten.

Beslutet belyser likaså ett drag i den politiska situationen i Pakistan som varit närvarande sedan början av advokaternas protester: militärregimen är isolerad, inte bara från de utfattiga massorna, utan också från betydande och ökande delar av bourgeoisien och dess statliga styrkor.

Det står klart att Musharraf har få vänner kvar inom domarkåren. Detta faktum har en oerhörd historisk betydelse eftersom Pakistans militärdiktatorer från förr i tiden fick sin konstitutionell integritet av dessa människor. Samtidigt måste Musharraf i förväg ha vetat att de skulle komma fram till detta beslut.

Angreppet på islamisterna gjordes alldeles tydligt med kunskap om att han sannolikt skulle förlora Chaudhrys fall. Musharraf hoppas skapa en situation i vilken bourgeoisien och dess krafter i demokratirörelsen, speciellt PPP, känner sig tvingade att slå sig ihop med Musharraf i en allians mot radikal islamism. Detta är den utgång som London och Washington hoppats på ända från början.

Det är en tydlig förändring av Musharrafs ståndpunkt från den han intog mellan den 12 och 15 maj, när han släppte lös slagskämparna i MQM mot rörelsen i Karachi. Det är inte bara Washington och Pakistans egen bourgeoisie som kan tvinga fram en sådan reträtt. Massornas heroiska motstånd mot massakerna i Karachi – inbegripet massomfattande strejker och väpnat motstånd mot MQM – måste ha skrämt tyrannen lika mycket.

Vid tiden för massakern i Karachi bekräftade Musharraf trotsigt att han skulle ställa upp som president för ännu en period och förbli "i uniform", dvs. leda de väpnade styrkorna, och få de existerande provisoriska och lokala församlingarna, som är för Musharraf, att återvälja honom utan något nytt val. Andra i hans regim gick till och med så långt att de hotade med undantagstillstånd.

Då fanns möjligheten att han skulle använda vapenmakt för att krossa rörelsen i en kontrarevolutionär kupp. Nu ser det tvärtom ut som om Musharraf kommer att försöka göra en kompromiss med PPP, kanske i form av en antiislamistisk allians och möjligen med en civil (men utan tvivel odemokratisk) "övergångsregering".

Vi har tidigare spekulerat om att PPP, med tanke på det blod Musharraf har på händerna efter massakerna i Karachi, skulle begå politiskt självmord om de gjorde upp med honom. Det faktum att de fortsätter att oupphörligt röra sig mot en uppgörelse, visar deras fullständiga politiska underkastelse inför Washington och (lika mycket) deras egen politiska åskådning. De kämpar som borgerliga politiker för bildandet av en liberal stat; en sådan stat har bara demokratins rudiment, eftersom den verkliga makten kommer att fortsätta att ligga hos dess permanenta inslag,

som inte väljs: polisen, domarna och, vilket är avgörande i detta fall, de väpnade styrkorna.

Denna uppfattning har lett till att PPP lämnat Alliansen för demokratins återställande (den koalition av borgerliga partier som är motståndare till regimen) och vägrat ansluta sig till dess efterföljare Partiernas alldemokratiska rörelse (APDM). PPP lämnade av två skäl: i) det islamistiska Muttahida Majlis-e-Amal (MMA) deltar i APDM och, även om de är mindre öppna med detta, ii) deras önskan om en uppgörelse med Musharraf.

De två formerna av kontrarevolution i Pakistan

Pakistan befinner sig vid en skiljeväg. Advokaternas kamp började som en rakt igenom progressiv kamp för juridiskt oberoende från militärregimen och eskalerade snabbt till en rörelse för demokrati. Utan tvekan kommer de mest borgerliga medlemmarna av rörelsen, kanske också Chaudhry själv (som aldrig gjorde explicita uttalanden mot regeringen) att anse att detta räcker – dem har vunnit och det är över.

Men för rörelsens bas kommer det att ses som en seger genom en enda strid i den allmänna kampen för demokratisk förändring. Dessa krafter kommer uppmuntrade att kämpa vidare. Den situation i vilken den kampen förs har emellertid förändrats radikalt från för två månader sedan. Efter massakern i Karachi ägde det i maj rum en omfattande polarisering mellan en trotsig och våldsam regim som hotade med undantagstillstånd och en rörelse som krävde en oberoende domarkår, ut med Musharraf och demokratiska förändringar.

Nu har situationen blivit mycket mer komplicerad. För det första fördjupas ledningskrisen inom själva rörelsen. Vi har från början sagt att de borgerliga partierna inte erbjuder något alternativ till den nuvarande regimen, utan ett återvändande till de korrumperade, slaviskt proamerikanska "demokratiska" regimerna på 1990-talet. PPP:s rädsla för massornas mobilisering, och deras önskan att tjäna amerikanernas intressen, är så stark att de alltmer rör sig mot en kompromiss och försoning med Musharraf.

Högsta domstolens beslut och Musharrafs accepterande av det gör en sådan kompromiss desto mer sannolik. Detta skulle vara ett stort förräderi mot rörelsen. Det kan desorientera den, skapa förvirring i PPP:s bas och driva ännu fler krafter i händerna på islamisterna och göra det möjligt för dem att framställa sig som det enda konsekventa antiamerikanska alternativet. Om PPP lyckades demobilisera massrörelsen kring en sådan kompromiss, skulle det markera ett stort kontrarevolutionärt nederlag och öppna vägen för en ny omgång av ekonomiska och politiska angrepp på arbetarna, de fattiga och bönderna.

Den andra kontrarevolutionära kraften är islamisterna. Det skulle vara dåligt att inte inse och varna för det växande hotet om en "islamisk revolution" – med sunniförtecken och inte en iransk, shiitisk revolution. Trots hela sin demagogiska antiimperialism erbjuder de islamistiska krafterna inget alternativ till det globala kapitalistiska systemet. Istället kommer de att fortsätta med samma ekonomiska system, och därtill foga en religiös diktatur över folket och ett skoningslöst patriarkalt system (i den meningen skulle det ha många drag från Iran efter 1979).

Endast arbetarklassen kan erbjuda ett alternativ till dessa krafter. PPP:s förräderi representerar en fantastisk möjlighet att bryta loss dess anhängare i arbetarklassen och mot bildandet av ett nytt parti som vinnas för ett revolutionärt kampprogram, mot militärjuntan och det kapitalistis-

ka system som de tjänar.

Därför måste arbetarklassen och varje parti som gör anspråk på att vara dess revolutionära förtrupp ta upp konsekventa och genomgripande demokratiska krav – de krav som rörelsens borgerliga krafter, som PPP, redan är på väg att lämna. Vi måste kämpa inte bara för att Musharraf omedelbart avgår utan hela militärregimen. Det måste bli omedelbara och fullständiga demokratiska val till en suverän konstituerande församling – under kontroll av arbetarrörelsen och demokratirörelsen.

Samtidigt som kampen för den högsta formen av borgerlig demokrati, den konstituerande församlingen, är avgörande, måste det göras parallellt med byggandet av en alternativ maktbas gentemot den borgerliga staten i form av böndernas och arbetarnas kommittéer. I varje konstituerande församling kämpar marxister för bildandet av en arbetar- och bonderegering, baserad på dessa organ för arbetarmakt.

I denna process måste arbetarklassens krafter inte bara kämpa för arbetarnas rättigheter och intressen utan också erbjuda ledning åt de fattiga i stad och på land genom att kräva att församlingen anammar deras ekonomiska och sociala krav, dvs. slut på storgodsägarnas diktatur och jorden till dem som brukar den, rätten till självbestämmande för alla nationaliteter, fullständiga och lika demokratiska rättigheter för kvinnor och ungdomar.

En avgörande fråga, inte minst på grund av det brådskande behovet att bemöta islamisternas falska och demagogiska, "antiimperialism", är att arbetarklassen måste kämpa för en fullständig brytning med USA-imperialismen och dess "krig mot terrorismen". I gränsområdena mellan Pakistan och Afghanistan, där den pakistanska militären uppträder som Förenta staternas förlängda arm, måste arbetarklassen försvara alla krafter som militären för krig mot.

När vi går vidare i den nuvarande krisen kan två lika katastrofala fel begås. Arbetarklassen och demokratirörelsen kan, om den accepterar PPP:s ledning, dåligt tro att militären kan försvara den mot islamistiska eller fascistiska angrepp – eller åtminstone på något sätt är "mindre dålig" än dessa krafter. Vi kan inte heller förringa hotet om en islamistisk revolution, som den andra kontrarevolutionära kraften på marsch i Pakistan.

Vi för alltså fram en oberoende arbetarpolitik och ett oberoende arbetarprogram, där en avgörande del är det omedelbara bildandet av grupper för arbetarnas självförsvar – en arbetarmilis. Om arbetarklassen gör sig till förkämper för demokratiska rättigheter och kampen mot imperialismen, kan den samla en kraftfull allians som kan bryta ner det sociala stödet för de borgerliga partierna, islamisterna och militärdiktaturen.

Efter massakrerna i Karachi och arbetarnas heroiska motstånd som följde därpå, argumenterade vi att det var möjligt att tala om en förrevolutionär situation i Pakistan. Situationen har nu uppenbart rört sig vidare. Kontrarevolutionens rörelse, i dess två distinkta och lika farliga former, demokratirörelsens fortsatta mobilisering stärkt av dess seger, vägen av politiskt våld, splittringarna i den härskande klassen och den borgerliga staten, pekar på en situation som i sin helhet är revolutionär: där störtandet av militärregimen är en omedelbar fråga.

En progressiv, dvs. revolutionär utgång kommer emellertid inte, vilket visats av framväxten av kontrarevolutionära krafter, att följa automatiskt av den nuvarande kri-

sen. Om inte ett revolutionärt parti bildas, som strävar efter att omvandla den demokratiska kampen till en kamp för arbetarnas och böndernas makt, kommer de stora möjligheterna i den nuvarande situationen att gå förlorade.

Luke Cooper

Källor

Tariq Farooq, "The Red Mosque Saga", *International Viewpoint*, July–August 2007

Tareq Fatah, "Behind the Red Mosque", 12 juli 2007, [countercurrents.org](http://www.countercurrents.org/fatah120707.htm),
<http://www.countercurrents.org/fatah120707.htm>

Massaktioner i Peru hotar att störta presidenten

28 juli 2007

Under de senaste veckorna har Peru nästan drabbats av en generalstrejk över hela landet mot den politik som förs av president Alan Garcias regering. I den södra regionen Puno stormade tusentals demonstranter flygplatsen och järnvägsstationen. I Arequipa togs nio polisbefäl som gisslan av demonstranter som krävde utväxling av gisslan mot gripna.

I Lima demonstrerade 30 000 och vägar blockerades av många fler i stora städer över hela landet. Oppositionens kandidat i förra årets val, den radikale populisterna Ollanta Humala, anslöt sig till dem som protesterade.

Det började med en strejk under femton dagar av 160 000 lärare mot en ny lag som skulle tvinga dem att genomföra regelbundna, obligatoriska prov och andra åtgärder som de tror är de första stegen mot privatisering av skolsystemet. Regeringen har nu gått med på att förhandla med deras fack SUTEP, men militanta lärare har fördömt avbrytandet av strejken som ett förräderi.

Strejkens början den 5 juli blev katalysatorn för utbrott av mer missnöje, när byggnadsarbetare, gruvarbetare och fattiga bönder anslöt sig till massprotesterna i städerna, vilka som BBC rapporterade "paralyserade landet". Om man därtill lägger en generalstrejk under två dagar som organiserades av Perus bondefederation (CCP), framstår den nuvarande krisens omfattning. Strejken undertrycktes brutalt och hundratals aktivister från sociala rörelser, inklusive 100 fackliga företrädare, greps av staten.

CCP mobiliserade mot avtalet om "frihandel" mellan den peruanska regeringen och Förenta staterna, som ännu inte riktigt kommit igång. Men när det väl gör det kommer avtalet att förvärra problemen med barnarbete, svaga rättigheter för anställda och göra det omöjligt för Perus självförsörjande bönder att konkurrera med billiga USA-monopol. Men protesterna går mycket längre än avtalet om frihandel eller lärarnas krav. Det är en allmän revolt mot Garcias regering.

Sedan valet av Garcia i juni 2006 har den folkliga vreden mot det politiska systemet intensifierats. Garcia vann valet med minsta möjliga marginal och besegrade Ollanta Humala, en radikal populist som säger sig företräda den peruanska ursprungsbefolkningen – den utfattiga och politiskt underrepresenterade delen av landet. Humala deklarerade sitt stöd till och sin avsikt att följa samma väg som Venezuelas Hugo Chávez och Bolivias Evo Morales.

Garcia kunde bara vinna valet genom att appellera till de rika och medelklassen, som förenades på hans sida som kandidaten som är "vem som helst utom Humala" när

högerkandidaten, den öppet nyliberale Lourdes Flores, ramlade ur i första omgången med bara 15 procent av rösterna. Garcia lovade demagogiskt att se till att de fattiga skulle dra fördel av den ekonomiska tillväxten.

Illusioner om Garcia har emellertid varit kortlivade. Historien om president Garcia är intressant. Han vann presidentvalet första gången 1985 när han bara var 36 år gammal. Han försökte sig på keynesianska sociala reformer, använde antiimperialistisk retorik mot USA, förstatligade bankerna och försäkringsbolagen och satte ett tak för återbetalningarna av utländska lån till 10 procent av BNP.

Detta framkallade ilska från IMF och Garcias första period som president slutade med en stor ekonomisk kris när inflationen sköt i höjden. Hans regering blev alltmer auktoritär och eftersträvade en militär lösning på det ökade hotet från den maoistiska gerillarörelsen Sendero Luminoso – en "lösning" som resulterade i flera massakrer på bönder och "det framtvingade försvinnandet" av 1 600 människor.

Garcias presidentperiod visade sig 1990 vara en fullständig katastrof och banade väg för segern för den radikale nyliberalen Alberto Fujimori, som var ansvarig för privatiseringen av många aspekter av den peruanska ekonomin. Fujimoris period som president blev en vald diktatur, som angrep oppositionen i landet, upplöste kongressen, genomförde utrensningar i domarkåren och upphävde konstitutionen. Han tvingades, djupt insyltad i korruptionsskandaler, fly från landet.

Garcias återkomst till makten 2006 med USA:s stöd är alltså en remarkabel omkastning av hans utsikter. Den var grundad på löftet att han hade "lärt sig av tidigare misslag" och att han var inställd på att följa en liknande ekonomisk politik som i Chile, IMF:s och Världsbankens guldgosse.

I Anderna och regioner i söder – Puno, Cuzco, Ayacucho och Arequipa – liksom i regnskogsområdena i norr röstade människor överväldigande för Humala. Den politiska situationen i Peru är extremt polariserad mellan arbetarna och bönderna å ena sidan och den högerinriktade och proamerikanska medelklassen.

Motståndet mot nyliberalismen i Peru har traditionellt varit koncentrerad till vissa områden, speciellt i gruv- och campesino-områden. De nationella strejkerna på senare tid representerar emellertid en nivå av kommunikation och organisation på nationell nivå som tydligt visar att arbetarna och de fattiga i stad och på land kan förenas för att göra motstånd mot nyliberalismen. Huvudstaden Lima har blivit centrum för det nuvarande massomfattande motståndet. Det landsomfattande, radikaliserade lärarfacket kan uppenbarligen spela en viktig roll i upprättandet av kommunikationsvägar och sammanlänkandet av kampen.

Peru har, liksom så många andra latinamerikanska stater under de senaste tio åren, inträtt i ännu en förrevolutionär kris. Detta är inte heller obekant i Peru, eftersom landet 2003 upplevde en massomfattande generalstrejk som också lamslog landet.

Detta kan förefalla konstigt för en del utifrån det faktum att den peruanska ekonomin, enligt regeringens siffror, upplevde en 8-procentig tillväxt 2006, den högsta årliga ökningen på elva år. Men som i fallet med andra "globaliseringsuppgångar" på senare år, är köpfesten bara till för en minoritet, för de superrika och medelklassen.

Samtidigt har antalet peruaner som lever under fattigdomsstrecket nästan nått 50 procent.

Repressionen mot aktivister och Garcias meritlista med användning av våld för att krossa motståndare till vänster, är en varning om de potentiella faror som hotar.

Lösningen på krisen i Peru är att bygga ett revolutionärt parti ur de rörelser bland arbetarna och andra sociala rörelser som uppstår mot Garcia och hans nyliberala politik. Ett sådant parti kan kämpa inte bara mot nyliberalism och imperialism utan också få slut på hela det kapitalistiska systemet – expropriera de rika och sätta den privilegierade övre medelklassen på ransoner. Det skulle kämpa för att möta de skriande behoven hos de fattiga i stad och land – anständiga bostäder, skolor, sjukhus, elektricitet och rent vatten. Det skulle uppmuntra landsbygdens fattiga att ta över de rikas farmer m.m. Att genomföra ett så radikalt program mot de peruanska kapitalisternas motstånd liksom imperialismen innebär att skapa en stat, baserad på rådsförsamlingar för arbetarna, bönderna och städernas fattiga, genom ett revolutionärt störtande av hela den nuvarande ordningen.

Garcia kan störtas genom förlängning och intensifiering av den pågående kampen, speciellt om rörelsen vinnns för en generalstrejk som inte är tidsbestämd och som riktar sig mot hela hans nyliberala politik, om aktionskommittéer med avsättbara delegater övertar ledningen av strejken, om massomfattande grupper för självförsvar försvarar den mot polisens repression, om allvarliga försök görs för att vinna över meniga soldater till folket.

Om Garcias regim faller samman i den närmaste framtiden, då är Humala den troligaste att dra fördel av det. I likhet med andra latinamerikanska populister kommer han då att antingen tvingas anpassa sig till USA-imperialismen och den peruanska bourgeoisien, eller också kommer han som Chávez eller Morales att genomföra något slags begränsad brytning med dem. Han kan då drabbas av Bushs vrede, som tvingats stå vid sidan av när dominobrickorna fortsätter att falla på USA:s "bakgård". I så fall måste arbetarna och bönderna stöda alla åtgärder som Humala kan genomföra mot USA och deras peruanska agenter. Men nödvändigheten av en brytning med kapitalismen i sig kommer att ställas.

Idag kan emellertid kampen mot Garcia, och om de peruanska arbetarna och fattigbönderna under kampens gång bygger upp kamporgan (råd) som kan bli organ för makt, bli en utgång som är bra mycket mer revolutionär än Humala tänker sig vara en verklig möjlighet.

John Bowen